

18 Юний. — Нѣкои отъ офицеритѣ, па даже и отъ долнитѣ чинове, не се съмнѣваха, че щомъ стигнемъ Дунава, безъ да се маемъ, и ний ще прѣминемъ на дѣсния му брѣгъ. Между това, третий день вече стояхме тукъ, а за трѣгване и дума не ставаше. Напротивъ, започнахме и редовнитѣ занятия съ войницитѣ. Причината на това стоение бѣше, обаче, да се даде врѣме на другитѣ войскови части, наедно съ своитѣ обози, да минатъ Дунава. Прѣминуването же на войскитѣ вървеше бавно, защото още не бѣше готовъ моста, особенно за прѣкарване по него обозитѣ.

И тъй, ний стояхме тукъ и чакахме, както се казва, попътенъ вѣтъръ. Впрочемъ, спиранието на опълчението тукъ имаше си мѣстото: трѣбаше да се даде на опълченцитѣ врѣме да дойдатъ въ себе си, слѣдъ труднитѣ прѣходи, а най-повече, да приповторятъ прѣминалото въ Плоещъ учение, а доплитѣ въ послѣднитѣ числа на Май мѣсецъ, да усвоятъ елементарнитѣ познания, необходими за всѣки войникъ. Забѣлѣзваше се, че опълченцитѣ бѣха се поотпуснали, както това ставаше винаги въ врѣме на дългитѣ походи. Хватки съ пушкитѣ се правяха вяло, прикладка и прицѣлка — слабо, а най-главното не съвсѣмъ добръ прѣминуваха церемониалния маршъ.

— „Помилуйте“ що е за рота? При церемоналния маршъ нѣма кракъ, нито равнение, казваха нѣкои отъ офицеритѣ.

И тъй, трѣбваше пакъ да се дълби, пакъ да се муштруватъ опълченцитѣ, толкова повече, че присѣтствието на Царя и главнокомандуюция ни плашеше.

— Трѣбва да се постегнатъ ротитѣ, казваха офицеритѣ; не е нѣщо невъзможно Царя и Великия Князь да пожелаатъ да видятъ нашитѣ дриплювци и тогава какво? Ще кажатъ, че не сме се занимавали съ тѣхъ съ надлѣжно усърдие.

Вслѣдствие на това, всички се заловиха за занятията, както и въ Плоещъ; по 12 и по-вече часа прѣзъ деньтъ прѣкарвахме на учение.

Не ще съмнѣние, че опълченцитѣ и тукъ неуморно се трудаха, както и въ Плоещъ, но при всичко това, чуваха се между тѣхъ шушукания.

— Защо ни мхчатъ съ тѣзи ружейни хватки и церемониални маршове? Нека ни пустнатъ на учение въ бой и тогава ще видятъ, какъ се биятъ българитѣ.

